

זברים בפגישה הפומבית עם מלך ירדן
26.7.94 וושינגטון

כבוד נשיא ארצות הברית, הוד מלכותו, מלך ירדן.
קהל נכבד, שלום,

אומרים שהמנהג הקדמון ללחוץ יד בא בשל הצורך להוכיח שלוחץ היד אינו מחזיק נשק. לחיצת היד הפומבית הראשונה של המלך ושלי, לפני דקה או שתיים, באה לסמל הרבה יותר מזה: שני עמים לא יחזיקו יותר בנשק, האחד נגד השני.

כבוד הנשיא,
הוד מעלתו המלך,

מה, בעצם, קורה כאן ? מאות מיליונים ברחבי העולם לוחצים יד פעמים רבות ביום. זוהי אולי הפעולה השיגרתית ביותר שנעשית אוטומטית כמעט בהיסח הדעת, והיא ברכת ה"שלום" המאחדת כמעט את כל יושבי התבל.

וכאן, לחיצת-היד-ואיזו התרגשות, ועשרות צלמים, ושידורים ישירים לקצווי עולם. אני שותף להתרגשות ויודע שבירושלים ובעמאן, אולי במזרח התיכון כולו, מתחיל ברגע זה עידן חדש.

מה אני מאחל לך, הוד מעלתו ? שיעבור עוד יום אחד של התרגשות, ועוד יום, וביום שאחרי איש לא יצלם את לחיצת היד שלנו ואיש לא יתרגש וזו תהיה לשגרת חיינו, מנהג כבכל העמים, התנהגותו של כל בן-אנוש.

ובינתיים, הוד מלכותו, מדינת ישראל כולה לוחצת את ידך.

תודה.